

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

XIII. Vnicus fuit Hercules.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

Jos. 5. 1. omnes habitatores ejus: sic ipse deinde Scriptor Libri: Postquam ergo audierunt omnes reges Amorrhæorum, qui habitabant trans Jordanem ad occidentalem plagam, & cuncti Reges Chanaan, qui propinqua possidebant magni maris loca, quod sicisset Dominus fluventi Jordani coram filiis Israël donec transirent, dissolutum est cor eorum, & non remansit in eis spiritus, timentium introitum filiorum Israël. Terrorem hunc Gigantibus Fabulatores ferunt injectum à Pane, quem probavimus esse Mosem, expeditionis hujus, secundum Deum, & be li auctorem. Post debellatos Gigantes duodecim Diis aras Hercules erexit: post interfectos Og & Schon, & transmissum Jordanem, duodecim lapides à viris duodecim, è duodecim tribubus sigillatim electis, in castris constitui jussit Josue ad perpetuam rei memoriam, & totidem in medio Jordanis alveo. Herculem Indicum cognominatum fuisse Belum perhibet Cicero, hoc est *ἑρμης*, quam dictionem *Domini* significare pervulgatum est: quippe Chanaanæ terræ dominatum Josue obtinuit. Mercurio clavam post caesos Gigantes Herculem consecrassè tradunt, quod Mosis auspiciis Josue reges Og & Schon deleverit. Hanc clavam ad Trezenem, prope statuum Mercurii Polygii, qui Moses est, actis radicibus & ramis repullulasse, & ex oleastro casa cum fuisset in oleastrum evasisse: vetus sermo est, à Pausania relatus in Corinthiacis, cujus origo latet in Aaronis virga, quæ à Mose in sacro Tabernaculo deposita restoruit & amygdalas trufit. Josue autem à Græcis Ebraicorum rerum non valde peritis attributum est, quod Aaroni debebatur. Ad Trezenem quoque fons est, quem ab Hercule reperrum fuisse dicunt, sed & sitienti flumen è terra erupisse fingunt: sic in eum transeribentes patratum à Mose prodigium, cum siccis Ebrais educas è rupe aquas propinavit.

XIII. Quærat aliquis quemnam hic Herculem significatum velim, Phœnicium, Creticum, an Thebanum. Pervulgata quippe hæc est doctorum hominum sententia, plures fuisse Hercules, & gesta omnium à Græcis fuisse in unum Thebanum collata; seu potius fortibus quibusque viris Herculis nomen fuisse impositum. Tres statuit Diodorus, Ægyptium, Creticum, & Thebanum: tres Arrianus libro secundo De expeditione Alexandri, Ægyptium, Tyrium, & Gracum, quibus Indicum præterea addit in Indicis ex Megasthene. Herculem alii antiquissimum arbitrantur Phœnicium, secundum Ægyptium, postremum ac recentiorum Thebanum. Quidam Ægyptios duos agnoscunt; Herodotus duos Græcos, Deum alterum, alterum Herocem; Cicero sex; duodecim alii, quidam etiam longe plures. Ego omnino unicum, cumque Iosuum fuisse statuo; nam quæ tribuuntur aliis, ad Iosuum omnia commode referri posse video. Antiquissimus enim habetur ille Phœnix, qui Melicarthus dicitur à Philone Byblio, ut est apud Eusebium: hoc est *מלך קרתא*, *Rex urbis*, *ἑὸς πολιοῦχος*, ut jam observarunt alii. Amathusii *ἑρμης*, hoc est *Regem*, simplicius appellabant; quod Israëlitis jure regio Josue præfuit. Ex hoc Melicartho Phœnicium, nomen habuit Græcorum Melicerta, qui & Palæmon, quem & Herculem esse testatur Hesychius. Phœnix idem Hercules, Defanaus, sive Diodas dictus est. Atqui hunc ipsum Mosis ætati æqualem faciunt ratiocinationes Eusebiana, proindeque & Iosua *ἑρμης*. Quoniam autem à Iosua, quem Herculem habendum esse ostendimus, circa hæc tempora patria sua exterminati Phœnices, partim in Africam profugerunt, ut ostendit vetus Inscriptio literis Phœnicis exarata in Numidia Tingitana, quam refert Procopius in Vandalicis: *ἡμεῖς ἐσμεν οἱ φωνίτιες ἀπὸ φερσέππου ἰσραὴλ τῷ ἀριστῷ υἱῷ ναυῆ*. Nos sumus, qui fugimus à facie Iesu latronis, filii Nave; partim in Bithyniam & Thraciam & vicina Thraciæ loca Phœnicie duce; partim & in Bœotiam ac Illyricum præunte Cadmo, quem & centum præterea urbes in Africa condidisse Nonnus asseverat; hinc factum ut fama ejus per varias gentes sparsa, horum animos terrore, illorum admiratione compleverit; ac ab aliis, putata Phœnicibus, *λατρός*, *latro*; Deus ab aliis; puta Ægyptiis & Græcis, habitus sit, quemadmodum & Mosis contigisse supra notavimus. Ac non Iosue quidem solum, sed & reliqui Israëlita latrones ab exteris gentibus appellati sunt, ut habet R. Selomoh Iarchi, sive propter expilatos furto Ægyptios, sive propter dejectos sedibus suis Chananæos. Cum ergo Iosua virtutem in Græcia prædicasset expertus Cadmus, Cadmo oriundum & Thebis natum sinxerunt Græci, quem ex Cadmi Thebarum conditoris verbis cognoverant. Quocirca cultum ejus Cadmum in Græciam intulisse traditum est à Pausania. Similiter qui Africanis ex profugorum Phœnicum sermonibus primum innotuerat, ab iisdem Africanis ad suas appulisse oras confictus est, & Antæum circa Tingi regnantem domuisse. Atque ea commenta posterior ætas, vel propter veri ignorance, vel propter innatam hominibus fingendi libidinem, tanto fabularum incremento amplificavit, ut Herculem in multos, Phœnicium, Ægyptium, Creticum, & Thebanum sejunxerit; & quidquid demum fortiter gestum undecunde

Cicer. libr. 3. De nat. Deor.

Pausan. Corinth.

Unicus fuit Hercules.

Diodor. libr. 3.

Herod. libr. 1. cap. 44. Cicer. de nat. Deor. libr. 3.

Euseb. Præp. Evang. libr. 1. Hesych. in *μάτις*.

Hesych. in *μαρτυριῶν*.

Procop. Vandal. libr. 1. cap. 10.

Nonn. Dion. libr. 13.

R. Sel. in Gen. cap. 1.

Pausan. in Eliac. libr. 1.

acceperat, ad Herculem quisque suum referret; sed Græci præcipue, gens mendax & fabulis serendis nata. Cum ait ergo Herodotus se Tyri accepisse, Herculis templum, quod illic extat, simul cum ipsa urbe fuisse conditum; Tyrum intellige Alexandri obsidione nobilitatam, quæ Trojano excidio non multo vetustior fuit, Josua vero longe recentior, non vero Palætyrum, cujus fit in ipso Josuæ libro mentio. Opinionem nostram plurimum juvat Pausanias, cum narrat Herculem Idæum, sive Creticum, Tyri templum habuisse, ac Bæotia ignotum non fuisse. Unde facilis existimatio est, Tyrium Herculem, Creticum, & Thebanum unum esse. Thasii quoque Herculis templum Tyri fuisse docet Herodotus; Pausanias vero Thasios Herculem eundem coluisse ac Tyrios. Magnificum illud Gaditanum templum Herculi Tyrio Phœnices condidisse & res ipsa clamat & docent Appianus & Arrianus. At idem Ægyptio Herculi fuisse extructum scribunt Philostratus & Pomponius Mela. Ægyptium Herculem patria lingua Chona dictum venisse in Italiam & nomen Chonibus dedisse legitur apud Phavorinum in Lexico. Is, si quid conjectura valeo, idem est ac Hercules Tyrius, sive Chananæus. Nam Stephanus Phœnicen perhibet appellatam fuisse *Χηνα*, & Phœnices *Χηναίους*; & Sanchoniathonis Interpres Philo Byblius Chna primum Phœnicem cognominatum esse scribit. Chna autem manifesto est *Χηνα*, Chanaan. Itaque Herculem Chona, qui Ægyptius dicitur, liquet eundem esse ac Herculem Chnaum, sive Chananæum.

Herod. libr. 2. cap. 44.
Pausan. Bæotia.
Herod. libr. 2. cap. 44.
Pausan. Eliac. 1. Appian. Iberic. Arrian. Exped. Alex. libr. 2. Philostr. Vit. Apoll. 1. 2. c. 14. Pomp. Mel. libr. 1. cap. 6. Phavor. in *Χηναίους*. Steph. in *Χηνα*. Phil. Bybl. apud Euf. Pr. 1. t.

XIV. Jam vero munita nobis est via ad enodationem perdifficilis & vexatissimæ quæstionis, quæ oritur ex priore Machabaico, in quo Sparta rex Arius Onia summo Judæorum Sacerdoti scribit, ex libro quodam didicisse se Judæorum fratres esse Spartanos, & utroque Abrahami esse nepotes. Quamquam probabili conjectura supra ita explanata est hæc quæstio, ut hæc expositio nostra nemini non possit sufficere; aliam nihilominus simpliciorē, & veri etiā, ne quid dissimulem, mea sententia aliquanto propiorem hic proponam. Lectori per me, utram volet, persequi fas esto. Constat Lacedæmoniorum reges, ac proinde Arium hunc, ad Herculem genus suum retulisse: quemadmodum fabulosa fere sunt initia vetustarum ac nobilium familiarum, & olim in Græcia generosius quisque ac natalibus clarus Deum aliquem stirpis suæ auctorem jactare solebat. Herculem autem quemdam Tyrium, necnon & Ægyptium Herculem pervulgata hominum fama celebrari ignorare non potuit Arius, re tot indicis expressa. Hos, ipsumque adeo Thebanum, non multos ac diversos, sed unum & eundem fuisse hominem, eumque Judæum, ex libri alicujus lectione, & ex rei veritate certior Arius fieri potuit; atque ita se Judæis, ipsoque Abrahamo oriundum, ac Judæorum fratrem reputare. Dices scripsisse Arium Spartanos & Judæos fratres esse, atque eo non Lacedæmonios solum reges, sed totam gentem significari. Respondeo numerosam fuisse & amplam regiam Heraclidarum familiam; teste Plutarcho, cujus verba hæc sunt: *ἡ δὲ ἀναμειχθῆσαν δωρεῶν ἠερακλειδῶν, καὶ κρηθλιῶν εἰς πελοπόννησον, πολὺ μὲν ἐξ ἀνάστη καὶ λαμπρὸν ἔθηκεν ἔθνος*. Ex Heraclidis, qui Dorienibus permixti sunt, & in Peloponnesum redierunt, ampla Sparta & clara gens floruit: in eaque, ut pote præcipua ac nobilissima Spartanæ gentis parte, totam gentem potuisse comprehendere; præsertim cum orti essent ex ea Reges ipsi; totius autem Republicæ personam Rex sustineat: Est enim, inquit Cicero, *proprium munus magistratus, intelligere se gerere personam civitatis*. Alia præterea conjectura nodum hunc solvere promptum esset, si fidem aliquam possemus iis adjungere quæ de Lacedæmonis origine ab Honorio Augustodunensi tradita sunt. Scribit ille libro tertio de imagine mundi, tempore Moïsi Lacedæmonem à Cecrope fuisse conditam. Cum autem Cecropem esse Moïsem supra demonstraverim, dicerem Arium ea re deprehensam, Moïsem urbis suæ conditorem, gentisque auctorem credidisse, atque hinc esse ratum unam eandemque fuisse Spartanorum ac Judæorum originem. Verum Honorii illius auctoritati parum tribuo, mihiq; Spartam cum Athenis à Cecrope conditis videtur confundere.

Explicatur denuo 1. Mach. 12. 21. in quo agitur de Judæorum & Spartanorum consanguinitate.
Plutarch. in Lyiand.
Cicer. Offic. libr. 1.

